

במסכת זבחים, לעניין אברי חטאת שאינם קרבים, שנתערבו עם אברי עולה שהם קרבים, שלדעתו, מקריב הכל, ואומר, שבשר החטאת יקרב לשם עצים, ובאופן הזה אין איסור בדבר, כי על הדברים האסורים בהקטרה "וְאֵל הַמִּזְבֵּחַ לֹא יָעֲלוּ לְרִיחַ נִיחָח" (ויקרא ב' י"ב), ללמד, שדווקא לריח ניחוח לא יעלו, אבל עולים הם לשם עצים.

ואמרו שתקנה זו תתכן רק לדברי רבי אליעזר, אבל לדעת חכמים, האומרים, שכל שאסור בהקטרה, אסור בהקטרה בכל אופן, אף לשם עצים, אין אפשרות לעשות כן.

ואמר רב מרי – מאחר שאין תקנה למה שנכנס בין הביניים של הקמיצה, יש לקמוץ באופן שלא יהיה דבר בין הביניים, שתהא קמיצה על ידי כהנים שמנים, שמחמת שומן שבין האצבעות, יכולים לחבר את האצבעות היטב, בלא שיכנס דבר בין זו לו.

ומאחר שניתן לעשות באופן הזה לכתחילה, אף לדעת רבי אליעזר יעשו כן, ולא יקמצו מי שנכנס להם מהמנחה בין הביניים, ויסמכו על כך שיקטירו אותו לשם עצים, כי אין לעשות כן לכתחילה.

בין הבינים של מלא חופניו

נתבאר שבין הבינים של קמיצה הוא ספק קומץ ספק שיריים ולכן אין להקטירו ולא לאוכלו.

והנה לעיל, [לעניין עשיית מידה לחפינה], נתבאר, שנסתפקו אם דיני חפינה למדים בגזרה שווה מדיני קמיצה.

ומעתה אם דיני חפינה למדים בגזרה שווה מדיני קמיצה, כשם שבין הבינים של קמיצה פסול, כך בין הבינים של חפינה פסול.

ורב פפא אמר, שאפילו אם דיני חפינה אינם למדים בגזרה שווה מדיני קמיצה, עדיין יש להסתפק בקטורת שבין הבינים של חפינה, אם היא פסולה או לא.

שכן מצד אחר נאמר, "וְלֶקַח מִלֵּא הַמִּחְתָּה גִּחְלֵי אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי ה' וּמִלֵּא חֲפָנָיו קֹטֶרֶת סָמִים דִּקְחָה וְהָבִיא מִבֵּית לְפָרֶכֶת" (ויקרא ט"ז י"ב), והיה מקום ללמוד מזה, שכל מה שעולה על ידי חפינתו, בכלל הבאה.

ומצד שני נאמר "וְלֶקַח מִלֵּא הַמִּחְתָּה גִּחְלֵי אֵשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ מִלִּפְנֵי ה' וּמִלֵּא חֲפָנָיו קֹטֶרֶת סָמִים דִּקְחָה